

BÍLÝ DŮM
Kancelář tiskového mluvčího

Pro okamžitou publikaci

1. prosince 2009

PROJEV PRESIDENTA
K NÁRODU
O BUDOUCÍM POSTUPU V AFGHÁNISTÁNU A PÁKISTÁNU

Divadlo Eisenhowerovy haly
Vojenská akademie Spojených států ve West Pointu
West Point, New York, USA

20:01 východního standardního času

PRESIDENT: Dobrý večer. Sboru kadetů Spojených států, mužům a ženám našich Vojenských služeb a mým americkým spoluobčanům: Dnes večer k vám chci promluvit o našem úsilí v Afghánistánu – povaze našich tamních závazků, rozsahu našich zájmů a strategii, kterou moje vláda bude prosazovat, aby tuto válku dovedla k úspěšnému závěru. Je pro mě mimořádnou ctí promluvit k vám zde, ve West Pointu, kde se tolik mužů a žen připravuje na to, aby zajišťovali naši bezpečnost, a představovali to nejlepší z naší země.

Abychom se s těmito důležitými otázkami vyrovnali, je důležité si připomenout, proč vůbec byla Amerika a její spojenci donuceni vést válku v Afghánistánu. My jsme si tento boj nevybrali. Dne 11. září 2001 devatenáct mužů uneslo čtyři letadla a použilo je k vyvraždění téměř 3 000 lidí. Zasáhli naše vojenská a ekonomická nervová centra. Vzali životy nevinným mužům, ženám a dětem bez ohledu na jejich víru, rasu nebo postavení. Nebýt hrdinských činů cestujících na palubě jednoho z těchto letadel, mohli také zasáhnout jeden z velkých symbolů naší demokracie ve Washingtonu a zabít mnohem více lidí.

Jak víme, tito muži patřili k Al-Káidě, skupině extremistů, kteří pokřivili a pošpinili islám, jedno z velkých světových náboženství, aby ospravedlnili zabíjení nevinných. Základna operací Al-Káidy byla v Afghánistánu, kde byli pod ochranou Tálibánu, nemilosrdného, potlačovatelského a radikálního hnutí, které se zmocnilo kontroly nad touto zemí poté, co byla poničena mnoha lety sovětské okupace a občanské války, a poté, co Amerika a naši přátelé odvrátili své oči jinam.

Jen několik dní po 11. září schválil americký kongres použití síly proti Al-Káidě a jejím ochráncům, a toto schválení je platné až do dneška. Poměr hlasů v senátu byl 98 k 0. Poměr hlasů ve Sněmovně byl 420 k 1. Poprvé v historii Severoatlantické aliance se stalo, že byl vyvolán článek 5, závazek, podle kterého je útok na jednu členskou zemi útokem proti všem. A Rada bezpečnosti OSN schválila použití všech kroků potřebných pro reakci na útoky z 11. září. Amerika, její spojenci a celý svět se spojili, aby zničili teroristickou síť Al-Káidy a ochránili naši společnou bezpečnost.

Pod vlajkou tohoto domácího sjednocení a mezinárodní legitimacy, a pouze poté, co Tálibán odmítl předat Usámu bin Ládina, jsme poslali do Afghánistánu své vojáky. Během několika měsíců byla Al-Káida rozptýlena a mnoho jejích činitelů bylo zabito. Tálibán byl zbaven moci a

sražen na kolena. Země, která okusila desetiletí strachu, měla důvod k naději. Na konferenci svolané OSN došlo k ustavení prozatímní vlády pod prezidentem Hámidem Karzáím. A došlo k ustavení Mezinárodních bezpečnostních podpůrných sil, ISAF, aby bylo možné přinést trvalý mír do válkou rozvrácené země.

Potom, na začátku roku 2003, došlo k rozhodnutí vést druhou válku v Iráku. Intenzivně vedená debata o irácké válce je dobře známá a není třeba ji zde opakovat. Stačí říci, že během následujících šesti let si irácká válka vyžádala dominantní podíl našich vojsk, našich zdrojů, naší diplomacie a naší celonárodní pozornosti, a že rozhodnutí jít do Iráku vyvolalo vážné trhliny mezi Amerikou a větší částí světa.

Dnes, po vynaložení obrovských výdajů, přivádíme iráckou válku k zodpovědnému konci. Své bojové brigády stáhneme z Iráku na konci příštího léta, a všechny vojáky na konci roku 2011. To, že to děláme, je svědectvím charakternosti našich mužů a žen v uniformách. (Potlesk.) Díky jejich odvaze, tvrdosti a vytrvalosti jsme dali Iráčanům možnost vytvářet svou budoucnost, a s úspěchem zanecháváme Irák jeho lidu.

Ale zatímco jsme dosáhli těžce zaslouženého milníku v Iráku, situace v Afghánistánu se však zhoršila. Poté, co vedení Al-Káidy uniklo přes hranice do Pákistánu v letech 2001 a 2002, vytvořilo si tam bezpečný útočiště. I když si afghánský lid zvolil legitimní vládu, byla oslabena korupcí, obchodem s drogami, slabě rozvinutou ekonomikou a nedostatečnými bezpečnostními silami.

Během několika posledních let se Tálibán spojil s Al-Káidou a společně usilovali o svržení afghánské vlády. Tálibán začal postupně přebírat kontrolu nad dalšími územími v Afghánistánu, přičemž se dopouštěl čím dál okázalejších a ničivějších teroristických útoků proti pakistánskému lidu.

Během tohoto období byla úroveň našich vojsk v Afghánistánu jen zlomkem toho, jaká byla v Iráku. Když jsem převzal úřad prezidenta, měli jsme fakticky jen o něco víc než 32 000 Američanů ve službě v Afghánistánu, ve srovnání se 160 000 v Iráku na vrcholu války. Velitelé v Afghánistánu opakovaně požadovali další podporu, aby se vyrovnali s novým nástupem Tálibánu, ale tyto podstatné posily nepřišly. A proto jsem krátce po nástupu do úřadu schválil dlouhodobou žádost o více vojáků. Po konzultacích s našimi spojenci jsem pak vyhlásil strategii uznání zásadní souvislosti mezi naším válečným úsilím v Afghánistánu a extrémistickými bezpečnými útoky v Pákistánu. Stanovil jsem cíl, který byl úzce definován jako narušit, oslabit a porazit Al-Káidu a její extremistické spojence, a slíbil jsem lépe zkoordinovat naše vojenské a civilní úsilí.

Od té doby jsme dosáhli pokroku v několika důležitých bodech. Vysoce postavení vůdcové Al-Káidy a Tálibánu byli zabiti a zvýšili jsme tlak na Al-Káidu na celém světě. V Pákistánu nastoupila armáda tohoto národa do největší ofenzívy za mnoho let. V Afghánistánu jsme s našimi spojenci zabránili Tálibánu v zastavení presidentských voleb, a když tyto volby byly poznamenány podvody, vedly k nastolení vlády, která je v souladu se zákony a ústavou Afghánistánu.

Ještě však zůstávají obrovské problémy. Afghánistán není ztracen, ale několik let se propadal zpátky. Neexistuje žádné bezprostřední nebezpečí svržení vlády, ale Tálibán nabyl na síle. Al-Káida se neobnovila v Afghánistánu ve stejném počtu jako před 11. zářím, ale zůstává ve svých bezpečných útlucích podél hranic. A naše síly nemají plnou podporu k tomu, aby účinně vycvičily afghánské bezpečnostní síly a zapojily se s nimi v boji za lepší bezpečnost populace. Náš nový velitel v Afghánistánu, generál McChrystal, ohlásil, že bezpečnostní situace je vážnější, než předpokládal. Krátce řečeno: tento status quo je neudržitelný.

Jako kadeti jste dobrovolně vstoupili do služeb v době nebezpečí. Někteří z vás už bojovali v Afghánistánu. Někteří z vás tam budou nasazeni. Jakožto hlavní velitel jsem vám dlužný posláni, které je jasně definováno a hodno vaší služby. A proto jsem také po ukončení afghánských voleb trval na důkladné analýze naší strategie. Aby bylo nyní jasno: nikdy jsem před sebou neměl možnost nasadit vojáky dříve, než v roce 2010, a nedošlo tedy v důsledku této analýzy k žádnému odkladu nebo odmítnutí zdrojů potřebných pro vedení války během tohoto období analýzy. Namísto toho mi tato analýza umožnila pokládat těžké otázky a zkoumat všechny různé možnosti spolu s mým týmem národní bezpečnosti, naším vojenským a civilním vedením v Afghánistánu a s našimi klíčovými partnery. A vzhledem k tomu, co je v sázce, jsem Američanům a našim vojákům nebyl zavázán ničím menším.

Tato analýza je nyní ukončená. Jako nejvyšší velitel jsem rozhodl, že je v nejvyšším národním zájmu poslat dalších 30 000 amerických vojáků do Afghánistánu. Po 18 měsících se naši vojáci začnou vracet domů. Jsou to zdroje, které potřebujeme, abychom se chopili iniciativy a vybudovali afghánské kapacity, které umožní zodpovědné stažení našich sil z Afghánistánu.

K tomuto rozhodnutí jsem nedospěl snadno. Byl jsem proti válce v Iráku přesně proto, že jsem si myslel, že musíme používat vojenskou sílu v omezené míře a vždy zvažovat dlouhodobé důsledky našich činů. Nyní válčíme už osm let za enormní cenu na životech a zdrojích. Léta debat o Iráku a terorismu rozklíčila naši jednotu v otázkách národní bezpečnosti a vytvořila vysoce polarizované a stranické pozadí těchto snah. A to, že Američané právě zažívají nejhorší ekonomickou krizi od dob Velké hospodářské krize, vede pochopitelně k tomu, že soustředí pozornost na obnovu naší ekonomiky a zaměstnanosti u nás doma.

Nejzávažnější je však to, že vím, že toto rozhodnutí vyžaduje ještě více od vás, od vojáků, kteří spolu se svými rodinami už nesete nejtěžší ze všech břemen. Jako prezident jsem podepsal kondolenční dopis rodině každého Američana, který položil svůj život v těchto válkách. Četl jsem dopisy od rodičů a manželů vojáků, kteří tam byli nasazeni. Navštívil jsem naše odvážné zraněné válečníky v nemocnici Waltera Reeda. Byl jsem na návštěvě na základně v Doveru, kde jsem viděl do vlajek zabalené rakve 18 Američanů, kteří se vraceli domů do míst jejich posledního odpočinku. Vidím z první ruky hroznu cenu války. Kdybych si nemyslel, že bezpečnost Spojených států a bezpečnost Američanů je v sázce v Afghánistánu, rád bych nařídil každému jedinému z našich vojáků, aby se vrátil domů hned zítra.

Ne, k tomuto rozhodnutí jsem tedy nedospěl snadno. K tomuto rozhodnutí jsem dospěl proto, že jsem přesvědčen, že v Afghánistánu a v Pákistánu je v sázce naše bezpečnost. Je to epicentrum násilného extremismu praktikovaného Al-Káidou. Právě odsud jsme byli napadeni 11. zářím a zde se proti nám připravují nové útoky i v tuto chvíli, kdy k vám mluvím. Není to žádné pomínutelné

nebezpečí, žádná hypotetická hrozba. Jen v několika posledních měsících jsme odhalili extrémisty uvnitř našich hranic, kteří sem byli posláni z pohraničních oblastí Afghánistánu a Pákistánu, aby páchali nové teroristické zločiny. A toto nebezpečí bude jen narůstat, pokud tento región sklouzne zpět a pokud Al-Káida bude moci jednat beztrestně. Musíme na Al-Káidu stále vykonávat tlak, a abychom to dokázali, musíme zvýšit stabilitu a kapacitu našich partnerů v tomto regionu.

Je samozřejmé, že toto břemeno nemůžeme nést sami. Není to jen válka Ameriky. Od 11. září 2001 byly bezpečné útoky Al-Káidy zdrojem útoků proti Londýnu, Ammánu a Bali. Ohrožení jsou lidé i vlády v Afghánistánu i v Pákistánu. A v Pákistánu s atomovými zbraněmi je v sázce ještě více, protože víme, že Al-Káida i další extremisté chtějí získat nukleární zbraně, a máme všechny důvody si myslet, že by jich použili.

Tato fakta nás nutí k tomu, abychom se svými přáteli a spojenci konali společně. Náš celkový cíl zůstává stejný: narušit, oslabit a porazit Al-Káidu v Afghánistánu a Pákistánu a zabránit jí v ohrožování Ameriky a našich spojenců v budoucnosti.

Abychom tohoto záměru dosáhli, soustředíme se v Afghánistánu na následující cíle. Musíme Al-Káidě odebrat bezpečné útoky. Musíme zvrátit nástup Tálibánu a nedovolit mu svrhnout vládu. A musíme posílit kapacitu afghánských bezpečnostních sil a vlády, aby mohly převzít odpovědnost za budoucnost Afghánistánu.

Tyto záměry budeme naplňovat trojím způsobem. Za prvé budeme prosazovat vojenskou strategii, která během 18 měsíců zlomí nástup Tálibánu a zvýší kapacitu Afghánistánu.

Těch 30 000 dalších vojáků, jejichž nasazení dnes večer ohlašuji, bude nasazeno v první části roku 2010, co možná nejrychleji, aby se mohli zaměřit na povstalce a zabezpečit klíčová populační centra. Zvýší tím naši schopnost výcviku kompetentních afghánských bezpečnostních sil a naše partnerství s nimi pro to, aby se do boje zapojilo více Afghánců. A tím také pomohou vytvořit podmínky pro to, aby Spojené státy mohly přenést odpovědnost na Afghánce.

Protože jde o mezinárodní úsilí, požádal jsem, aby se k našemu úsilí připojili i naši spojenci. Někteří už poskytli další vojáky, a já věřím, že během budoucích dnů a týdnů k tomu přispějí i další. Naši přátelé krvácejí a umírají v Afghánistánu spolu s námi. A nyní se musíme spojit, abychom tuto válku dovedli k úspěšnému konci. Neboť to, co je v sázce, není jen pouze zkouška důvěryhodnosti NATO - to, co je v sázce, je bezpečnost našich spojenců a společná bezpečnost celého světa.

Ale tyto další americké a mezinárodní síly nám společně umožní, abychom zrychlili předávání naší odpovědnosti za bezpečnost afghánským silám, a dovolí nám začít stahování našich sil z Afghánistánu v červenci roku 2011. Stejně jako jsme to udělali v Iráku, budeme tento převod provádět zodpovědně, s přihlédnutím k podmínkám v terénu. Budeme i nadále radit a pomáhat afghánským bezpečnostním silám, aby se zajistil jejich dlouhodobý úspěch. Afghánské vládě, a co je ještě důležitější, afghánskému lidu však musí být jasno, že za jejich vlastní zemi musí být nakonec zodpovědní oni sami.

Za druhé, budeme spolupracovat s našimi partnery, s OSN a s afghánským lidem na účinnější civilní strategii, aby vláda mohla využít zlepšené bezpečnosti.

Toto úsilí musí být postaveno na výsledcích. Dny poskytování nevyplněného šeku jsou sečteny. Inaugurační projev presidenta Kárzaího přinesl dobrou zprávu o postupu novým směrem. A při postupu dopředu nám bude jasno v tom, co očekáváme od lidí, kterým se dostává naší pomoci. Budeme podporovat afghánské ministry, guvernéry a místní lídry, kteří bojují proti korupci a pracují pro svůj lid. Očekáváme, že ti, kteří budou neschopní nebo zkorumpovaní, budou povoláni k odpovědnosti. A soustředíme naši pomoc do těch oblastí, jako je zemědělství, které mohou mít okamžitý dopad na život afghánského lidu.

Lidé Afghánistánu museli snášet násilí po dlouhá desetiletí. Museli čelit okupaci – Sovětského svazu a poté cizích bojovníků Al-Káidy, kteří zneužívali afghánskou půdu ke svým vlastním účelům. Proto dnes večer chci, aby lidé v Afghánistánu pochopili, že Amerika usiluje o skončení této éry války a utrpení. My nemáme žádný zájem na okupování vaší země. Budeme podporovat úsilí afghánské vlády o to, aby těm Tálibáncům, kteří se vzdají násilí a budou respektovat lidská práva svých spoluobčanů, zůstaly dveře otevřené. A budeme usilovat o partnerství s Afghánistánem, které bude založeno na vzájemné úctě, abychom izolovali ty, kteří chtějí ničit, posilovali ty, kteří chtějí stavět, zrychlovat příchod dne, kdy naši vojáci odejdou a budovat trvalé přátelství, v němž je vám Amerika partnerem a nikdy patronem.

Za třetí chceme jednat s plným vědomím toho, že náš úspěch v Afghánistánu je nerozlučně spojen s naším partnerstvím s Pákistánem.

Jsme v Afghánistánu proto, abychom zabránili opakovanému šíření rakoviny z této země. Stejná rakovina se však také zahnízdila i v pohraničním regionu Pákistánu. A proto potřebujeme strategii, která je funkční na obou stranách této hranice.

V minulosti byli v Pákistánu lidé, kteří tvrdili, že náš boj proti extremismu není jejich bojem a že Pákistán na tom bude lépe, pokud nebude proti těm, kteří šíří násilím, dělat jen málo nebo pokud se s nimi pokusí dohodnout. Ale v posledních letech, když došlo k zabíjení nevinných lidí od Karáči po Islámábád, se vyjasnilo, že nejvíce ohroženi extremismem jsou právě Pákistánci. Veřejné mínění se obrátilo. Pákistánská armáda provedla ofenzivu proti extrémistům v údolí Svátu a v jižním Vazíristánu. Bez ohledu na naše minulé neshody je nyní jasné, že Pákistán a Spojené státy mají společného nepřítele.

V minulosti jsme příliš často definovali svůj vztah k Pákistánu úzce. Tyto dny jsou za námi. Pro budoucnost jsme odhodláni posilovat naše partnerství s Pákistánem, které stojí na základně společných zájmů, vzájemné úcty a vzájemné důvěry. Jsme odhodláni posilovat schopnost Pákistánu soustřeďovat se na ty skupiny, které ohrožují naše země, a říkáme jasně, že nemůžeme tolerovat bezpečné útluky pro teroristy, jejichž lokalita je známá a jejichž úmysly jsou jasné. Na podporu pakistánské demokracie a rozvoje poskytuje Amerika také podstatné zdroje. Jsme největším mezinárodním podporovatelem lidí, kteří byli odsunuti v důsledku bojů v Pákistánu. Do budoucna musí lidé v Pákistánu vědět: Amerika vás neopustí. Budeme silně podporovat bezpečnost a prosperitu Pákistánu i dlouho po tom, co zmlknou zbraně, aby se mohl uvolnit velký potenciál jeho lidu.

Zde jsou tři základní prvky naší strategie: vojenské úsilí o vytvoření podmínek pro přechod, civilní nástup, který posílí pozitivní akci, a účinné partnerství s Pákistánem.

Uznávám, že náš přístup vyvolává řadu obav. Dovolte mi tedy, abych krátce zareagoval na některé výraznější argumenty, které jsem slyšel, a které беру velmi vážně.

Za prvé jsou ti, kteří tvrdí, že Afghánistán je další Vietnam. Argumentují, že Afghánistán nelze stabilizovat, a že bude lépe, když si olížeme rány a rychle se stáhneme. Myslím si, že tento argument stojí na falešném výkladu dějin. Na rozdíl od Vietnamu se k nám připojila široká koalice 43 zemí, která uznává legitimnost našeho konání, a také nečelíme široce založenému lidovému povstání. A nejdůležitější je, že na rozdíl od Vietnamu byli Američané podle napadení z Afghánistánu a jsou dosud cílem stejných extremistů, kteří se spojili v oblasti podél jeho hranic. Opuštění této oblasti nyní a spoléhání se na pouhé zásahy proti Al-Káidě ze vzdálenosti by podstatně omezilo naši schopnost vykonávat na Al-Káidu tlak a vyvolalo nepřijatelné riziko nárůstu útoků proti naší vlasti a našim spojencům.

Za druhé jsou ti, kteří uznávají, že nemůžeme Afghánistán opustit v jeho současném stavu, ale navrhuji, abychom pokračovali boji s těmi vojáky, které tam již máme. Tím by se však jednoduše zachovával status quo, ve kterém bychom jen přešlapovali, a umožnilo se pomalé zhoršování stávající situace. Nakonec by to bylo mnohem nákladnější a prodlužovalo by to naši přítomnost v Afghánistánu, protože bychom nikdy nebyli schopni vytvořit podmínky pro vycvičení afghánských bezpečnostních sil a nevytvořili prostor pro to, aby mohli po nás převzít odpovědnost.

Nakonec jsou ti, kteří se staví proti stanovení časového rámce pro naše předávání odpovědnosti Afgháncům. Někteří fakticky volají po dramatičtější eskalaci našeho válečného úsilí s otevřeným koncem, který by nás zavazoval k projektu budování státu až na desetiletí. Tuto cestu odmítám, protože staví cíle, které jsou vzdálenější tomu, čeho lze dosáhnout za přiměřenou cenu, a co potřebujeme dosáhnout, abychom zabezpečili svoje zájmy. Kromě toho absence časového rámce pro přechod by nás zbavila jakéhokoli pocitu naléhavosti při práci s afghánskou vládou. Musí být jasné, že Afghánci budou muset převzít odpovědnost za svou bezpečnost, a že máme v plánu tuto válku dovést ke konci. Neboť Amerika nemá žádný zájem o vedení nekonečné války v Afghánistánu.

Jako prezident odmítám cíle, které jdou mimo naši odpovědnost, naše prostředky nebo naše zájmy. A musím zvažovat všechny problémy, kterým čelí naše země. Nemám ten luxus, abych se věnoval pouze jednomu. Připomínám si vlastně slova presidenta Eisenhowera, který řekl: „Každý návrh musí být zvažován ve světle širších okolností: potřeby udržovat rovnováhu národních programů a mezi nimi.“

Během několika posledních let jsme tuto rovnováhu ztratili. Nedokázali jsme docenit souvislost mezi naší národní bezpečností a naší ekonomikou. Uprostřed ekonomické krize je příliš mnoho našich sousedů a přátel bez práce a schopnosti platit své účty. Příliš mnoho Američanů trpí obavami o budoucnost, které budou čelit naše děti. Mezitím se konkurenční boj v rámci globální ekonomiky jen více přiostril. Proto si jednoduše nemůžeme dovolit ignorovat cenu těchto válek.

Souhrnně vzato se náklady na války v Iráku a v Afghánistánu v době, kdy jsem převzal úřad, blížily k triliónu dolarů. Pro budoucnost jsem odhodlán o těchto nákladech mluvit otevřeně a čestně. Náš nový přístup v Afghánistánu nás bude pravděpodobně stát zhruba 30 miliard dolarů pro vojsko tento rok, a já budu úzce spolupracovat s členy kongresu na těchto nákladech při snižování našeho deficitu.

Ale spolu s tím, jak ukončíme válku v Iráku a převedeme odpovědnost na Afghánce, budeme muset obnovit naše síly zde doma. Základem naší moci je naše prosperita. Ta platí za naše vojsko. Ta je podkladem naší diplomacie. Ta využívá potenciálu našich lidí a umožňuje investování do nových průmyslových odvětví. A umožní nám konkurovat v tomto století stejně úspěšně, jak se nám to dařilo v minulém. Proto náš vojenský závazek v Afghánistánu nemůže být nekonečný, protože stát, o jehož budování mám největší zájem, je náš vlastní.

Dovolte mi, abych jasně řekl: Nic z toho nebude snadné. Boj proti násilnému extremismu nebude ukončen rychle a sahá daleko za hranice Afghánistánu a Pákistánu. Bude to dlouhodobá zkouška naší svobodné společnosti, a rozhodnosti našeho vedení ve světě. A na rozdíl od konfliktů a jasných dělicích hranic mezi velmocemi, které definovaly XX. století, se naše snahy budou týkat neuspořádaných regionů, selhavších států a rozptýlených nepřátel.

V důsledku toho musí proto Amerika prokazovat svou sílu způsobem, který končí války a brání konfliktům, a nejen způsobem, jak války vedeme. Při použití vojenské síly budeme muset být hbití a přesní. Tam, kde se Al-Káida a její spojenci snaží zachytit, ať je to v Somálsku nebo v Jemenu nebo jinde, musí být vystaveni rostoucímu tlaku a silným partnerstvím.

A při tom se nemůžeme spoléhat pouze na vojenskou sílu. Musíme i nadále investovat do bezpečnosti naší vlasti, protože nemůžeme zadržet nebo zabít každého násilného extremistu v zahraničí. Musíme zlepšit a lépe koordinovat i naše výzvědné služby, abychom byli o krok vpřed vůči sítím skrytým ve stínu.

Budeme muset odebrat nástroje hromadného ničení. A proto jsem hlavním pilířem své zahraniční politiky učinil zajištění volných jaderných materiálů proti teroristům, zastavení šíření jaderných zbraní a dosažení toho, aby svět byl bez nich, protože každý národ musí pochopit, že opravdová bezpečnost nikdy neplyne z nekonečného závodu o ještě ničivější zbraně – opravdová bezpečnost pochází od těch, kteří je odmítají.

Budeme muset využívat diplomacie, protože žádný národ nemůže řešit problémy vzájemně propojeného světa sám. Tento rok jsem věnoval obnově našich spojení a budování nových partnerství. A připravili jsme nový začátek pro Ameriku a muslimský svět, který by potvrdil náš společný zájem na přerušení cyklu konfliktů a slíbil budoucnost, v níž ti, kteří zabíjejí nevinné, jsou izolováni těmi, kteří se staví za mír, prosperitu a lidskou důstojnost.

A konečně musíme využít síly našich hodnot, protože problémy, kterým čelíme, se mohou měnit, ale věci, ve které věříme, nesmějí. Proto musíme propagovat naše hodnoty jejich dodržováním doma, a proto jsem zakázal mučení a závru vězení v zálivu Guantánamo. Musíme také objasnit každému muži, ženě a dítěti na celém světě, kteří žijí pod temným mrakem tyranství, že Amerika

bude mluvit ve prospěch jejich lidských práv a pečovat o světlo svobody, spravedlnost, příležitost a úctu vůči důstojnosti všech národů. To je to, čím jsme. To je zdroj, morální zdroj americké autority.

Od dnů Franklina Roosevelta a dnů služby a obětí našich prarodičů a praprarodičů nese naše země speciální břemeno celosvětových událostí. Prolili jsme americkou krev v mnoha zemích na mnoha kontinentech. Věnovali jsme své příjmy na to, abychom ostatním pomohli postavit z trosek znovu své státy a rozvinout své vlastní ekonomiky. Spojili jsme se s ostatními, abychom vybudovali architekturu institucí, od OSN přes NATO až po Světovou banku, které zajišťují společnou bezpečnost a prosperitu lidských bytostí.

Za toto úsilí nám vždycky nebylo poděkováno a někdy jsme udělali chyby. Ale více než kterýkoli jiný stát podporují Spojené státy celosvětovou bezpečnost už více než šest desetiletí, což je doba, ve které i přes všechny problémy došlo ke zřízení zdí a otevření trhů a osvobození miliard lidí od chudoby, bezprecedentnímu vědeckému pokroku a posunu hranic lidské svobody.

Neboť na rozdíl od velmocí starých časů jsme neusilovali o nadvládu nad světem. Naše unie byla založena na odporu proti útlaku. Nechceme okupovat jiné národy. Nebudeme usilovat o zdroje žádného jiného národa ani se zaměřovat na jiné národy proto, že jejich víra nebo etnický původ je odlišný od našich. To, za co jsme bojovali, a za co stále bojujeme, je lepší budoucnost pro naše děti a vnoučata. A věříme tomu, že jejich život bude lepší, když děti a vnoučata ostatních národů budou moci žít svobodně a mít příležitosti. (Potlesk.)

Naše země není už tak mladá, a možná ani až tak nevinná, jako tomu bylo v době, kdy byl prezidentem Roosevelt. Jsme však stále dědici šlechtěného boje za svobodu. A nyní musíme soustředit veškerou svou moc a mravní sílu k tomu, abychom se vyrovnávali s problémy nového věku.

Naše bezpečnost a vůdcovství koneckonců nepochází pouze ze síly našich zbraní. Odvíjí se od našich lidí, od pracovníků a podniků, které přebudovávají naši ekonomiku, od podnikatelů a výzkumníků, kteří jsou průkopníky nových průmyslových odvětví, od učitelů, kteří vychovávají naše děti a od služby těch, kteří pracují v našich komunitách doma, od diplomatů a dobrovolníků Mírových sborů, kteří roznášejí naději v zahraničí, a od mužů a žen v uniformách, kteří jsou součástí nepřetržité řady obětí, které učinily vládu lidu prostřednictvím lidu a pro lid skutečností na této Zemi. (Potlesk.)

Toto široké a rozmanité občanstvo se vždycky nedohodne na každé otázce, a to bychom ani neměli. Víím však také, že jako země si nemůžeme udržet naše vůdcovství ani navigovat mezi obrovskými výzvami našeho času, pokud se necháme rozpoltit stejnou nechutí, cynismem a stranictvím, která v nedávných dobách otrávilily naši celonárodní debatu.

Je snadné zapomenout na to, že když tato válka začala, byli jsme jednotní, semknutí společnou a čerstvou vzpomínkou na obludný útok proti nevinným Američanům, a rozhodností bránit svou vlast a hodnoty, které pokládáme za drahé. Odmítám přijmout názor, že této jednoty nemůžeme dosáhnout znovu. (Potlesk.) Je to proto, že věřím každou buňkou své bytosti, že my, jako Američané, se stále můžeme spojit ve společném zájmu. Neboť naše hodnoty nejsou jednoduše

slova vepsaná do pergamenu – je to víra, která nás povolává dohromady a která nás provedla nejtemnějšími bouřemi jako jeden národ, jako jeden lid.

Ameriko, procházíme časem velké zkoušky. A zpráva, kterou odesíláme uprostřed těchto bouří, musí být jasná: že naše věc je spravedlivá, naše rozhodnost neochvějná. Budeme postupovat s důvěrou, že to, co je pravdivé, je mocné, a s odhodláním budovat Ameriku, která je bezpečnější, a svět, který je mírovější, a budoucnost, která nepředstavuje naše nejhlubší obavy, ale naše nejvyšší naděje. (Potlesk.)

Děkuji vám. Požehnej vám Bůh. Necht' Bůh požehná Spojeným státům americkým. (Potlesk.)
Děkuji vám mnohokrát. Děkuji vám. (Potlesk.)

KONEC 20:35 východního standardního času